

имъ и сума жертви подъ тѣхъ: земята се покрила съ листи.

Но ето зададе се човѣкъ съ брадва, приближи се къмъ дърветата, похвана едно съ ржка, похвана друго, изгледа всички отъ върха до коренитѣ и се замисли.

Всички дръвцета трепнаха.

Но човѣкътъ, безъ да се съжали, замахна нѣколко пѣти съ брадвата и повали дръвцетата, като остави само едно. Насѣчи ги накжсо, свърза ги въ единъ снопъ, задѣна ги на гърбъ и си замина.

Останалото дръвче си отдъхна и се зарадва.

— Благодаря на Бога, че оня ме остави. Ще се радвамъ на небето, на лжчитѣ и на пѣснитѣ. Божия свѣтъ ще бѣде мой и животътъ ми честитъ! Нѣма вече тия, които ми прѣчаха. Отъ сега слънцето сѣмо за мене ще свѣти, славеятъ за мене ще пѣе и росата сѣмо моитѣ клони ще хлади! . .

И се зарадва дръвцето.

Настана есень; духнаха силни хали съ снѣжни вѣялици: сдушиха се, сбраха си близкитѣ дръвцета клонитѣ прѣзъ това страшно врѣме и тѣй, опрѣни едно до друго, гледаха да минатъ страшното врѣме. Разлюлѣ се и дръвцето до коренитѣ, ала нѣмаше, кждѣ да опре върха си, ни клончетата си.

Върлуваха страшни хали до насита, вилнѣха по гори и долини, докато една сутринъ се намѣри дръвцето изчеснато отъ дѣнера и прѣстрѣно като нѣкой мъртвецъ на земята.

Дойде пролѣтъ: запѣха славеитѣ въ близкия шумакъ омайнитѣ си пѣсни, като прѣспиваха и събуждаха другаркитѣ си надъ гнѣздата; раззелениха се отново околнитѣ дървета, разлистиха се и се разцвѣтѣха. Лжчи, топлина, роса въ изобилие. . .